

представятъ работа за човѣка. Страданието е вътрешна Божествена работа, а радостта — външна. Докато не разбере Божиитѣ пѣтища, човѣкъ не може да разбере смисъла на страданията и на радоститѣ. И ученикътъ понѣкога не разбира, защо му се даватъ домашни работи. Учителътъ по математика дава домашна работа на ученицитѣ си. Добриятъ ученикъ всѣкога решава задачитѣ си. Ако не може да реши нѣкоя задача, той не се успокоява. Той прилага единъ, втори, трети методъ, но задачата не се решава. Той легне да спи, но съньго не хваща. Става, пакъ лѣга, все върху задачата мисли. Щомъ я реши, той се зарадва и лѣга спокоенъ да спи. Който го наблюдава, какво прави, ще каже, че страда. Не страда той, но решава домашното си упражнение.

Значи, страданията не сж нищо друго, освенъ домашни упражнения. Отъ правилното решаване на тия задачи зависи успѣхътъ на ученика. Който не разбира смисъла на страданието, той иска да се освободи отъ него. Той не знае, че ако се лиши отъ страданието, ще се лиши и отъ радостта. Щомъ има радостъ, ще има и страдание; щомъ има страдание, ще има и радостъ. За съвременнитѣ хора страданието е необходимо, като велико благо въ тѣхния животъ. Какъ посрещнаха хората Христа? Царь ли стана Христосъ? Съ царска мантия и съ корона на глава ли ходѣше? Съ тогата на римския патриций ли бѣше облѣченъ? Не, като слѣзе на земята,